

Intèrprets Catalans al Palau 2012—2013

Dimecres, 24 d'abril de 2013
20.30 h — Petit Palau

Miquel Farré, piano

I

Frederic Mompou (1893-1987)

Tretze cançons i danses

50'

- Cançó i dansa núm. 1 (1921)
- Cançó i dansa núm. 2 (1918-1924)
- Cançó i dansa núm. 3 (1926)
- Cançó i dansa núm. 4 (1928)
- Cançó i dansa núm. 5 (1942)
- Cançó i dansa núm. 6 (1942)
- Cançó i dansa núm. 7 (1944)
- Cançó i dansa núm. 8 (1946)
- Cançó i dansa núm. 9 (1948)
- Cançó i dansa núm. 10 (1953)
- Cançó i dansa núm. 11 (1961)
- Cançó i dansa núm. 12 (1962)
- Cançó i dansa núm. 14 (1978)

II

Gabriel Fauré (1845-1924)

Nocturn op. 36 núm. 4

7'

César Franck (1822-1890)

Preludi, coral i fuga

23'

Comentari del programa

Si en l'obra de Mompou, *Charmes* o *Música callada* –amb una rigorosa economia de mitjans– representen una màxima concentració expressiva, al seu torn les *Cançons i danses* –la seva obra més divulgada–, tot i servir-se de melodies populars i sense renunciar a la seva més íntima personalitat, constitueixen la manifestació més palpable d'un esperit específicament català. Si això propicià que alguna vegada fos considerat com un músic folklorista, ell mateix es desmarcà d'aquesta etiqueta “*per tal d'evitar malentesos*”. En paraules de Nicolas Meeùs: “*el caràcter popular de Mompou neix de la seva mateixa concepció naturalista, del seu desig de simplicitat, que més aviat se segueix del sistema, en comptes de ser-ne la causa. En Mompou, les harmonitzacions de melodies populars es distingeixen [...] en què no semblen preocupar-se gaire de la funció de les melodies utilitzades. Aquestes no són res més que un pretext per a composicions el valor de les quals se situa només en el seu caràcter culte*”.

Com se sap, les *Cançons i danses* de Mompou utilitzen empelts del folklore català: *La filla del carmesí* i la *Dansa de Castellterçol* (núm. 1), *Senyora Isabel* i el *Galop de cortesia* (núm. 2), *El noi de la mare* (núm. 3), *El mariner* i *El ball del ciri* (núm. 4), *Muntanyes regalades* i *L'hereu Riera* (núm. 7), *El testament d'Amèlia* i *La filadora* (núm. 8), *El rossinyol* i *El barretinaire* (núm. 9), motius de la *Patum* de Berga (núm. 11), *La dama d'Aragó* i *La mala nova* (núm. 12) i la *Cançó del lladre* (núm. 14). La *Cançó i dansa núm. 10* s'inspira en dues *Cantigas* d'Alfons el Savi, mentre que la dansa de la tercera és original, com ho són tota la cinquena i la sisena.

Cal remarcar l'homogeneïtat d'una col·lecció que abraça cronològicament més de mig segle, l'acurada adequació de cada cançó amb la dansa corresponent, el refinament de les lleus mutacions melòdiques en les repeses; la unitat tonal de les harmonitzacions, que no exclou una àmplia gamma de colors gràcies a les alteracions modals dels acords, i la subtilitat de l'harmonització, amb girs cadencials femenins o plagals, suspesos o no resolts. També cal esmentar la varietat del llenguatge pianístic i dels estils d'acompanyament, unes vegades discretament polifònic i unes altres amb acords arpegiats o amb diversos motius obstinats.

La segona part del concert té un sentit particular per les afinitats franceses de la sensibilitat de Mompou.

Precisament la revelació d'un concert de Gabriel Fauré l'any 1909 a la Sala Mozart de Barcelona desvetllà la seva vocació de compositor. Els *Nocturns* de Fauré són estudis d'introspecció musical d'una gran profunditat expressiva. El *Nocturn núm. 4* transmet la imatge de felicitat, i la limpidesa de les seves encisadores melodies és subratllada per un acompanyament que suggereix unes campanes llunyanes. César Franck pertany a una generació anterior. Tot i que el *Nocturn núm. 4* de Fauré (1885) és contemporani del *Preludi, coral i fuga* de Franck, les seves diferències estètiques són ben paleses. Franck tracta el piano com un instrument polifònic i harmònic, utilitza una textura rica i densa i una melodia d'una gran amplitud. La bellesa de la seva música rau en l'extraordinària arquitectura sonora. *Preludi, coral i fuga* és una obra cíclica. El tema cíclic apareix en els tres moviments: en forma de recitatiu, en el preludi; després, en la secció de transició que precedeix el coral, i finalment en el tema de la fuga.

Intèrprets Catalans al Palau

Amb la voluntat de presentar el bo i millor dels músics del nostre país, el Palau de la Música Catalana ofereix una novetat en la seva programació aquesta temporada 2012-13, el cicle Intèrprets Catalans al Palau. A més, el cicle, que consta de cinc concerts, vol acostar al públic els compositors catalans, tot reivindicant i enfortint la nostra identitat musical, tan important en uns moments en què la cultura es veu amenaçada per l'actual situació econòmica i social.

Amb la col·laboració de:

Miquel Farré, piano

Miquel Farré és un dels pianistes catalans més destacats de la seva generació i un nom de prestigi del panorama concertístic actual. La musicalitat, la força temperamental i el poder comunicatiu són valors que la crítica sempre ha subratllat en referir-se a l'art interpretatiu d'aquest artista i que doten d'una atractiva personalitat les seves versions del gran repertori per a piano.

La brillant trajectòria de Miquel Farré comença amb l'obtenció del primer premi del Concurs Internacional Maria Canals als 18 anys i inclou múltiples actuacions per Europa i els Estats Units, amb les quals ha obtingut grans èxits de públic i crítica.

En l'apartat de les col·laboracions en música de cambra, destaquen les realitzades amb Montserrat Alavedra, Sofia Puche, Ramon Coll, Eulàlia Solé, Gonçal Comellas, Rodney Friend, Radu Aldulescu, Jean-Pierre Rampal, Trio Pasquier, Quartet Sonor, Brodsky String Quartet, London Soloists Ensemble ...

Ha actuat amb orquestra sota la direcció d'Eduard Toldrà, Joan Lluís Moraleda, Albert Argudo, Gonçal Comellas, Carles Coll, Jordi Mora, Edmon Colomer, Eduardo Portal, Anton Nanut, Dornel Dumbraveanu, Nicholas Roth, Jan Krenz...

Ha protagonitzat estrenes absolutes: de Xavier Benguerel, *Concert per a piano i cordes*; Manuel Oltra, *Rapsòdia per a piano i cobla*, i Francesc Taverna-Bech, *Camins somorts*, entre d'altres.

Entre els seu CD destaquen els consagrats a les obres de Frederic Mompou, de qui, segons el diari de París «Le Monde», Miquel Farré és un “*intèrpret privilegiat*”, i també els que presenten obres pianístiques transcendents, com la *Sonata op. 111* de Beethoven. També ha participat en propostes innovadores, com per exemple la presentació del *Quatour pour la fin des temps* d'Olivier Messiaen integrat en un grup de cambra dirigit per Salvador Pueyo o del *Concert clàssic per a piano i orquestra* de Delfi Colomer.

En l'àmbit pedagògic, Miquel Farré ha format tota una generació de pianistes, primer al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona i després al Conservatori Superior del Liceu. Ha impartit cursos i *masterclasses* a diversos centres musicals de Catalunya, Granada, Colmar (França), Groznjjan (Eslovènia), Harvard (Estats Units)...

Propers concerts

Concert núm. 5

Dilluns, 13 de maig de 2013

20.30 h — Sala de Concerts

Jordi Savall, viola de gamba

“La viola de gamba a la cort i a l'exili”

Músiques de M. Marais, Mr. de Sainte-Colombe,
J. S. Bach, T. Hume, A. Ferrabosco, T. Ford i
tradicionals cèltiques d'Irlanda i del Nou Món.

Concert inclòs dins del:

